

[Niels Hølvæg Petersen.]

pris, og det har ikke været nogen god forretning for Danmark. Det er bl. a. på grund af importtolden, som SF har et fuldt medansvar for, at vi ikke har fået nogen forbedring af betalingsbalancen.

Der er altså ikke tale om brudte løfter, men der er nok på ét punkt tale om skuffede forventninger. Vi har nemlig ikke fået en forbedring af betalingsbalancen. Det er som sagt ikke EF's skyld. Vi har fået en gevinst, vi har fået et bidrag til løsning af vore betalingsbalanceproblemer, men til trods for EF har vi ikke fået en bedring på betalingsbalancen. Årsagen er at finde i en fejlslagen indenlandsk økonomisk politik. Der er noget dybt deprimerende i dette.

EF er og var en enestående chance for at få startet på en løsning af vore omstillingsproblemer uden risiko for beskæftigelsen. Denne chance får vi ikke udnyttet i 1973. Vi får heller ikke efter de seneste skøn udnyttet den i 1974. Endnu i foråret skønnede regeringen, at der i løbet af 1974 var udsigt til en forbedring på betalingsbalancen. Det skønner man ikke mere; alt tyder på, at vi ikke får udnyttet de muligheder, der lå i medlemskabet, og det betyder, at den nødvendige omstilling, som skal gennemføres på et eller andet tidspunkt, kommer til at foregå under ugunstigere omstændigheder og med større risiko for beskæftigelsen. Det er det, der er baggrunden for hele dette ræsonnement over sammenhængen mellem medlemskab af EF og den indenlandske økonomiske politik, og det er det, der er baggrunden for, at man må betegne hr. Gert Petersens tale som et mesterværk i demagogi.

Jeg synes også, talen var et mesterværk i illoyalitet over for den regering, som SF holder i live. For hvad sagde hr. Gert Petersen? Ja, han sagde, at næste gang skulle alle modstandere stemme på SF og ikke på den forræderiske regering, som SF støtter. Det forekommer mig, SF her præsterer et usmækkeligt dobbeltspil, hvor man med den ene arm omfavner regeringen — uden dog at ville tage noget medansvar for dens handlinger — mens man med den anden søger at fiske stemmer op af kassen med de socialdemokratiske stemmer. Aldrig tidligere har der imellem to partier i Danmark, der arbejdede intimt sammen, bestået et sådant for-

hold. Det var det første indtryk fra tv-avisen.

Det andet indtryk var fra indslaget med hr. Erhard Jakobsen og oplysningerne om, at der var en slags oprør på vej i den socialdemokratiske gruppe. Disse oplysninger fortalte mere end lange forklaringer, at samarbejdet mellem S og SF spænder socialdemokratiet til bristepunktet, og det er det, der præger dansk politik i dag: en vældig spænding inden for regeringspartiet, som nu har vist sig også her i folketingets arbejde, men som jo i lang tid har kunnet observeres i landet. Det er en spænding, der ustandselig næres af stærke angreb fra venstreside, fra samarbejdspartneren, og som nu har ført til en begyndende uro fra tilhængerne af den traditionelle linje i socialdemokratiet.

Det tredje indtryk fra tv-avisen var statsministeren, som ivrigt forsøgte at forklare, hvad han havde ment med det, han havde sagt. Man måtte spørge sig: tegnede der sig i åbningstalen og i interviewet med statsministeren konturerne af en politik med en tilstrækkelig spændvidde og tilstrækkeligt format til at bygge bro over disse stærke spændinger? Tegnede der sig en politik, der var fast og sikker og overbevisende i forsøget på at angribe de vanskeligheder, der består? Efter min mening er svaret nej.

Man diskuterer altid, om en åbningstale har været god eller dårlig, bedre end sædvanligt eller ringere end sædvanligt, det er egentlig ikke så forfærdelig interessant. Det afgørende er, at åbningstalen i år og præsentationen af regeringens synspunkter siden i forhold til omfanget af de problemer, der eksisterer, og i forhold til styrken af de politiske spændinger fyldte alt for lidt. Jeg vil godt opholde mig ved dette tema en smule mere, omfanget af de økonomiske problemer og styrken i de politiske spændinger.

Regeringens vanskeligheder er i vid udstrækning selvskabte, men de er mere end det. Der er ikke kun tale om en krise for regeringen. Der er tale om en krise for folkestyret, for respekten for vore demokratiske institutioner. Samfundet undergår vældige forandringer, og i takt hermed opstår ændrede holdninger og forestillinger i befolkningen. Der opstår stærke spændinger mellem forskellige befolkningsgrupper, mellem unge og ældre, mellem højtuddannede og mindre højt uddannede, mellem dem, der